

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.094/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperest képviselő kamarai jogtanácsos felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperest képviselő jogtanácsos
A per tárgya:	kártérítéssel kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (28. sorszám)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 14.K.700.097/2021/27. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes kormányzati, majd közalkalmazotti jogviszonyban, 2019. február 1. napjától pedig rendőrségi igazgatási jogviszonyban állt az alperesnél, munkaköre előadó volt. Korábban keresetet terjesztett elő a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.)

alapján a hivatásos állományú vizsgálóként elérhető illetmény és a ténylegesen, közalkalmazottként elért illetménye különbözetének megfizetése iránt, melynek alapján a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 26.M.399/2018/17. számú jogerős ítéletével (továbbiakban: megelőző ítélet) kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.346.929 forint illetménykülönbözetet kártérítés címén. Döntését azzal indokolta, hogy a felek által sem vitatottan a felperes közalkalmazottként előadó munkakörbe volt beosztva, azonban a munkaköri leírásában szereplő, egyúttal ténylegesen is végzett feladatai lényegében megegyeztek a hivatásos jogviszonyban foglalkoztatott vizsgáló feladataival. A kártérítés 2020. augusztus 29. napján egyösszegben került a felperes részére kifizetésre.

[2] A felperes 2016. július 19-én megszerezte a hivatásos jogviszonyban történő alkalmazáshoz szükséges rendőri végzettséget, majd 2016. november 18. napjától 2020. augusztus 31-ig, azaz jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetéséig ténylegesen nem végzett munkát; ebben az időszakban különböző jogcímenen részesült ellátásban. Így 2016. október 21.-2017. május 15. között táppénzben; 2017. május 16.-2017. október 31. között csecsemőgondozási díjban; 2017. november 1.-2019. július 31. között GYED ellátásban; 2019. augusztus 1.-2020. június 30. között GYES ellátásban; 2020. július 1.-2020. augusztus 31. között szabadságra járó rendvédelmi alkalmazotti illetményben részesült, amely ellátások nem a ténylegesen betöltött vizsgálói munkakörre, hanem a közalkalmazotti előadói munkakörre járó illetmény alapján kerültek megállapításra és számfejtésre. Az ebből adódó különbözeti összeg megfizetése iránt kártérítési igényt terjesztett elő az alperes vezetőjénél, aki azt az 13010-124/13-13/2020.Ka. számú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A felperes az eljárás során módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.184.427 forint kártérítés megfizetésére. Érvelése szerint az alperes irreleváns indokkal utasította el kártérítési igényét. Kifejtette: az alperes jogellenes magatartása az, hogy az őt megillető illetményt nem az esedékességnek megfelelően havi rendszerességgel, hanem a megelőző ítéleti kötelezés folytán utólag, egy összegben fizette meg, ezáltal az igénybe vett ellátások, járandóságok számításának alapjául nem a tényleges munkavégzésének megfelelő, magasabb vizsgálói illetmény került figyelembevételre, mely kárként jelentkezik.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte, lényegét tekintve a kártérítési igényt elutasító határozatban foglaltakkal egyező indokolással. Hangsúlyozta: a megítélt, jövedelmet pótló kártérítés nem módosíthatja az alapját egy korábban megállapított ellátásnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.184.427 forint kártérítést. Osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy a perben előterjesztett kártérítési igény jogalapját a megelőző ítélet alátámasztja. Az alperes érvelését tévesnek találta, mivel a perben nem az volt az eldöntendő kérdés, hogy a pertárgyi időszakban a felperes számszakilag helyes összegben és megfelelő jogcímen kapta-e az ellátásokat. A felperesi állásponttal egyezően állapította meg, hogy amennyiben az alperes a felperest jogszerűen, azaz hivatásos állományúként, vizsgálói beosztásban foglalkoztatta volna és folyamatosan, hónapról hónapra az ennek megfelelő magasabb illetményben részesíti, úgy a jelen per tárgyát képező időszakban öt megillető járandóságok is magasabb összegben kerültek volna megállapításra; következésképp az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben a felperesnek kára keletkezett. Az összecszerűség tekintetében elfogadta az alperes részére számfejtést végző és az eljárás során megkeresett Magyar Államkincstár által csatolt kimutatást – melyre a felperes keresetét összecszerűségében módosította -, mivel azt megfelelőnek és aggálymentesnek találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. A védiratban foglaltakkal megegyező érvelése szerint a megelőző ítéletből csak az következik, hogy a felperes egyösszegű kártérítésre volt jogosult, a bíróság ezzel együtt nem sorolta át közalkalmazottból hivatásos állományúvá, ilyen irányú kereseti kérelme nem is volt. A felperes közalkalmazottként, illetőleg rendvédelmi igazgatási jogviszonyban állóként került táppénzes állományba, így a hivatásos állományt megillető ellátások igénybevételének nincs jogalapja; ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítélete alapján mégis olyan ellátások kerültek részére utólagosan megállapításra, melyek kizárólag a hivatásos állomány tagját illetik meg, azzal együtt, hogy az alperesnek jogszabályi kötelezettsége nem állt fenn a hivatásos jogviszony létesítésére. Álláspontja szerint a felperes részéről ellátás különbözet nem, legfeljebb 726.816 forint összegű jövedelemkülönbözet lenne követelhető (364.400 forint illetménykülönbözet + 380.416 forint táppénzkiegészítés különbözet); melynek elsődleges feltétele egyébként is az lenne, ha a jogviszony módosítását is elrendelte volna a bíróság.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a fellebbezésnek a közigazgatási perendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 102. § (1) bekezdés d) pontja alapján történő visszautasítását kérte, mivel az alakszerűségi követelményeknek, ezáltal az elektronikus ügyintézés részletszabályairól szóló 451/2016.(XII.19) Kormányrendelet 12.§ (1) bekezdés b) és d) pontjaiban foglalt követelményeknek nem felel meg, figyelemmel arra, hogy a fellebbezés az alperes részéről eljáró jogi képviselőként jogi képviselő 1 kamarai jogtanácsost rögzíti, azonban a dokumentumon nem az ő, hanem jogi képviselő 2 elektronikus aláírása szerepel. Másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte, melyet 30.000 forintban jelölt meg. A keresetben foglalt érvei megismétlése mellett hangsúlyozta: nem azt igényelte az alperestől, hogy vizsgálja felül a járandóságai, ellátásai alapjául szolgáló illetményét, hanem azt, hogy a jogellenes magatartásával okozott kárt fizesse meg; ily módon a perben előterjesztett alperesi védekezés nem a keresetre fókuszál. A jogellenesség abban állt, hogy a felperes tényleges munkaköri

feladatai a hivatásos állományú vizsgálóval egyeztek meg, azonban járandóságait nem eszerint állapította meg az alperes. A kártérítés összegszerűsége vonatkozásában hangsúlyozta, hogy e körben a MÁK pontosított adatszolgáltatását elfogadta, azt logikusnak és következetesnek tartja; melynek megkérdőjelezése körében a fellebbezés megfelelő indokot nem adott elő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés megalapozatlan.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett.

[10] A másodfokú bíróság elsőként a fellebbezéssel kapcsolatos alaki kifogást vizsgálta.

[11] A Kp. 29. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 608. § (1) bekezdése alapján az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CXXII törvény (továbbiakban: E-ügyintézési tv.) alapján az elektronikus úton történő kapcsolattartásra kötelezett minden beadványt kizárólag elektronikusan – az E-ügyintézési törvényben és a végrehajtási rendeleteiben meghatározott módon – nyújthat be a bírósághoz. A Pp. 325. § (1) bekezdés f) pontjában foglalt előírás szerint az elektronikus okiraton az aláírónak a minősített vagy minősített tanúsítványon alapuló fokozott biztonságú elektronikus aláírását vagy bélyegzőjét kell elhelyeznie. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes ezzel összefüggő hivatkozása nem volt helytálló, ugyanis az alperes által előterjesztett fellebbezésen jogi képviselő 2 rendőr alezredes elektronikus aláírásán kívül - az ún. BIIR rendszerben is látható módon - a jogi képviselőként eljáró jogi képviselő 1 kamarai jogtanácsos elektronikus aláírása is szerepel. Mindebből az következik, hogy az elektronikus úton előterjesztett jogorvoslati kérelmet a meghatalmazással rendelkező jogi képviselő elektronikus aláírásával ellátta, következésképp a fellebbezés vonatkozásában a Kp. 102. § (1) bekezdés d) pontja alkalmazásának nem volt helye.

[12] Ezt követően a másodfokú bíróság az ügy érdemében előadott fellebbezési és fellebbezési ellenkérelemben foglalt érveket vizsgálta.

[13] Az alperes fellebbezésében helytelenül érvelt azzal, hogy a felperes részére kizárólag a hivatásos állományúakat megillető ellátások kerültek utólagosan megállapításra; ugyanígy azzal is, hogy az egyösszegben megítélt jövedelmet pótló kártérítés nem módosíthatja a korábban megállapított ellátások jogalapját.

[14] Jelen esetben ugyanis – mint arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt – nem az volt az eldöntendő kérdés, hogy a pertárgyi időszakban a felperes számszakilag helyes összegben és megfelelő jogcímen kapta-e az ellátásokat; így arra is helytállóan hivatkozott, hogy az alperesnek nem a kifizetett ellátások számításának helyességét kellett revízió alá vonnia. A jogellenes magatartás ugyanis abban állt, hogy amennyiben az alperes a felperest jogszerűen, azaz hivatásos állományúként, vizsgálói beosztásban foglalkoztatta volna és a Hszt. 163. § (1) bekezdésében foglaltak alapján havi rendszerességgel az ennek megfelelő magasabb illetményben részesíti, úgy a jelen per tárgyát képező időszakban a felperest megillető járandóságok is magasabb összegben kerültek volna folyósításra. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy ezen jogellenes alperesi magatartással (vagyis az utólagos, egyösszegű kifizetéssel) okozati összefüggésben a felperesnek kára keletkezett, melyet az alperes a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 166. § (1) bekezdése (közalkalmazotti jogviszonyban eltöltött időszak), valamint a Hszt. 289/U. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Hszt. 241. § (1) bekezdése alapján (rendvédelmi igazgatási jogviszonyban töltött időszak) köteles volt a felperes részére megtéríteni. Az elsőfokú bíróság egyébiránt ítéletében az ezzel összefüggésben felmerült valamennyi érvet megvizsgálta, az e körben tett, helytálló jogszabályi alapokon nyugvó okfejtésével az ítéltábla egyetértett, azt megismételni nem kívánja.

[15] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntését összecszerűségében is megalapozottnak találta. Az elsőfokú bíróság aggálytalannak ítélte az alperesi foglalkoztatotti állomány vonatkozásában az illetmény számfejtését és kifizetését végző Magyar Államkincstár által a különbözeti összegekre nézve készített kimutatást, amely alapján a felperes utóbb keresetének összecszerűségét módosította. Ezzel összefüggésben az ítéltábla hangsúlyozza: az alperes a Magyar Államkincstár által a bíróság megkeresése alapján kimunkált különbözeti összeget önmagában nem vitatta, annak megkérdőjelezése körében megfelelő indokot a fellebbezés nem tartalmazott; az alperes csupán eltérő jogi álláspontjával összefüggésben tette vitássá a kimunkált összecszerűséget. Miután az alperes jogi álláspontja téves alapokon nyugodott - mivel a felperes kárigénye nem azon alapult, hogy őt az alperes hivatásos állományba nem nevezte ki -, ezért az összecszerűséget érintő kifogásai sem foghattak helyt. A Magyar Államkincstár által adott számítási mód önmagában történő vitatása, erre vonatkozó érvek felsorakoztatása hiányában a másodfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy az elsőfokú ítéletnek erre vonatkozó jogi álláspontját ütköztesse.

[16] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] A pereszes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgy értékhez (1.184.427 forint) igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[18] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[19] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[20] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. november 30.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Németh Andrea s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró